

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

זִהָר

חֵק לְיִשְׂרָאֵל

מְנַקֵּד

דף היומי

פְּרִשְׁת דְּבָרִים

מהתנא האלקי

רבי שמעון בר יוחאי זיע"א

מבאר בלשון הקדש
עם פרוש קל ונחמד למען ירוץ הלומד בו

מחלק לפי הפרשיות יום ביומו

בדקות ספורות בלבד תזכה להיות בן
עולם הבא

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"
חדש תמוז תש"ע לפ"ק
עיה"ק בית שמש טובב"א

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א
רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש ארץ ישראל
טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
C/O CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin
Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8
Ramat Beth Shemesh 99093, Israel
Tel: 054-843-6784 / fax: 02-995-1300
hazohar.com@gmail.com

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,

ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים

ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

תקנת האריז"ל ללמוד זוהר "חק לישראל" דבר יום ביומו
כפי שנדפס בספר "חק לישראל"
בדקות ספורות בלבד תזכה להיות בן עולם הבא
בלימוד הזוהר נביא את המשיח
נדפס באותיות גדולות מאירות עינים למען ירוץ הקורא בו,
ועתה קבלו מאתנו שולחן ועליו לחם וכל מיני מגדים והתענגו בו,
ויהיו חיים לנפשך וחוץ לגרגרותיך, תלך לבטח דרכך ורגלך לא תגוף

*

כל הזכויות שמורות

ואין למכור או לסחור או לקבל רווח עבור הטקסט או חלקו

מותר ומצוה ללמוד ולזכות את הרבים בחינם בלבד

ניתן ל"מפעל הזוהר העולמי"

על ידי הרב הצדיק המקובל **הרב בניהו שמואלי** שליט"א

ראש ישיבת "נהר שלום" (רח' שילה 6 ירושלים)

לעילוי נשמת מורינו ורבינו הצדיק הקדוש

רבי **מרדכי** בן מרים **שרעב"י** זיע"א

תפלה קודם למועד הזהר

(קבלה מהאר"ל)

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקרה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול פזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לביניך.

ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוון לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למועדנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. במאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה:

תְּפִלָּה לְאַחַר לְמוֹד הַזֶּהָר

(יֵאמֹר בְּכֹונֶת הַלֵּב)

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מְלֶךְ רַחֲמָן רַחֵם עָלֵינוּ טוֹב וּמְטִיב הַדָּרֶשׁ
לָנוּ. שׁוּבָה אֵלֵינוּ בְּהַמוֹן רַחֲמֶיךָ בְּגִלְגַּל אֲבוֹת שְׁעָשׂוּ
רְצוֹנְךָ. בְּנֵה בֵיתְךָ כְּבֵת־חֶלֶה וְכוּנֵן מְקֻדְשֶׁךָ עַל מְכוּוֹנוֹ. וְהִרְאֵנוּ בְּבִנְיָנוּ
וּשְׂמִיחָנוּ בְּתַקּוּנוֹ. וְהָשִׁב כְּהַנִּים לְעַבּוֹדָתָם וּלְזוּיִים לְדוֹכָנָם לְשִׁירָם
וּלְזִמְרָם. וְהָשִׁב יִשְׂרָאֵל לְנוּיָהֶם. וּמְלֵאָה הָאָרֶץ דַּעַה אֶת ה' לִירְאָה
וּלְאַהֲבָה אֶת שְׁמֶךָ הַגָּדוֹל הַגְּבוּר וְהַנּוֹרָא אֲמֵן כֵּן יְהִי רְצוֹן.

**כָּל אֶחָד וְאֶחָד יִזְכֶּה אֶת הַרְבִּים לְצִלָּם וּלְחַלֵּק הַסְּפָרִים לְהַנְפִּיל
וּלְשַׁלֵּשׁ זְכוּיָתֵיכֶם בְּאֶלְפֵי אֲלָפִים וְרִבּוּא רַבּוּת. וְכֹל הַמְּזַכֶּה אֶת
הַרְבִּים זֹכֵה לְבָנִים צְדִיקִים וּלְכֹל הַהִבְטָחוֹת הַרְשָׁב"י זִיע"א**

הַצְדִּיק אֵינוֹ נוֹתֵן שָׁנָה לְעֵינָיו בְּיוֹם וּבְלֵילָה עַד שְׁמוּכִיחַ הַרְשָׁעִים וּמְבִיאֵם
שְׁיִשׁוּבוּ בְּתִשׁוּבָה (זֶהָר הַקְּדוֹשׁ, חֶלֶק א, כ:).

אֵילוֹ הָיוּ יוֹדְעִים בְּנֵי הָעוֹלָם גְּדֹל הַשְּׂכָר לְהַחְזִיר חֲבֵרוֹ לְמוֹטֵב הָיוּ
רוֹדְפִים אַחֲרָיו תַּמִּיד כְּמוֹ שְׂרוּדְף אַחֲרֵי כֶסֶף וְזָהָב (זֶהָר הַקְּדוֹשׁ פְּרִשְׁת
תְּרוּמָה קַבָּח: - קַבְט:).

מִצְוָה שְׂאֵתָה רוּאָה שְׁבַנֵי אָדָם נוֹהֲגִים בָּהּ קְלוּת רֵאשׁ וּמַעַט הַמָּוָה
שְׂמֻקִּימִין אוֹתָהּ, הִנֵּה מִצְוָה זוֹ בּוֹדֵאֵי מִמְתַּנֶּת וּמַצְפָּה עַד פִּי יִבְחַר בָּהּ אִישׁ
כְּשֶׁר וַיִּשָׁר לְהַזְהֵר בָּהּ, וּלְעוֹרֵר רַבִּים עַל מִצְוָה זוֹ לְקִימָה בְּאַהֲבָה לְכַבּוֹד
קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְכוּ' (זֶהָר הַקְּדוֹשׁ פְּרִשְׁת תְּרוּמָה, קַב הַיִּשָּׁר פֶּרֶק ס"ד).

כָּל מִצְוָה שְׂאֵין לָהּ דוֹרֵשׁ וְאֵין מִי שְׂיִבְקֶשׁ אוֹתָהּ תִּדְרָשְׁנָה לְפִי שְׁהִיא כְּמַת
מִצְוָה, וּמִצְוָה שְׂאֵין לָהּ רוֹדְפִים רֹדֵף אַחֲרֶיהָ לְעִשׂוֹתָהּ, שְׁהַמִּצְוָה מְקַטְרָגַת
וְאוֹמֶרֶת כְּמָה גְרוּעָה אֲנֹכִי שְׁנַתְעַלְמָתִי מִכָּל וְכוּ' (סֵפֶר חֲסִידִים אוֹת ק"ה).

מקור המאמר בזהר חדש מדרש איכה דף קיא ע"א-ב
הספד על ירידת השכינה

אִיכָה יִשְׁבָּה בְּדָד, ר' חֲנִינָאִי וּרְבִנָּן פְּתַחֵי קְרָא
בְּאָדָם הָרֵאשׁוֹן. (בראשית ב טו) וַיִּקַּח ה' אֱלֹהִים
אֶת הָאָדָם וַיְנַיְחֵהוּ בְּגֵן עֵדֶן וְגו'. וַיִּקַּח, בְּמָה לְקַחוּ.
ר' חֲנִינָאִי אָמַר, לְקַחוּ בְּדַבְרִים. בְּמָה דַּאֲתָ
אָמַר (ויקרא ח ב) קַח אֶת אֶהְרֹן. וּרְבִנָּן אָמְרוּ, לְקַחוּ
בְּרוּחַ. בְּמָה דַּאֲתָ אָמַר, (מ"ב ב ה) הַיּוֹם ה' לָקַח אֶת
אֲדֹנָיָךְ מֵעַל רֹאשֶׁךָ.

וַיְנַיְחֵהוּ בְּגֵן עֵדֶן, כִּדִּי לְהִיּוֹת לוֹ מְנוּחָה, לְדַעַת
וּלְהַפִּיר הַחֲכָמָה וְהַתּוֹרָה. דְּאָמַר רַבִּי
חֲנִינָאִי, הַתּוֹרָה לְמִדָּה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְאָדָם.
הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (איוב כח כז) אִזּוּ רָאָה וַיִּסְפְּרָה וְגו',
וַיֹּאמֶר לְאָדָם. וְהָיוּ מִלְּאֲכֵי הַשָּׂרָת מְקַלְסִין לְפָנָיו.

עַד שְׂרָאָה סְמַא"ל בְּשָׁמַיִם, וְנִתְקַנָּא בּוּ, וַיֵּרֵד מִן
הַשָּׁמַיִם כְּדָמוֹת צֶלַע עַל נַחֲשׁ. הַנְּחָשׁ נִרְאָה,
וְהֵצֵל עָלָיו, תְּקַפָּא וְחִילָא דִּילֵיהּ.

קָרִיב הֵהוּא נַחֲשׁ לְגַבֵּי אִיתְתָּא, דְּדַעַתָּא קְלָה מִן
הָאִישׁ. מִכָּאן דַּאֲתָתָא לָא אֲתַפְתָּת, אֲלָא
נִרְאָה, וְהֵצֵל עָלָיו, הַתְּקַף וְהִכַּח שְׁלוּ.

אִיכָה יִשְׁבָּה בְּדָד, רַבִּי
חֲנִינָאִי וּרְבִנָּן פּוֹתְחִים הַכְּתוּב
בְּאָדָם הָרֵאשׁוֹן. (בראשית ב
ו) וַיִּקַּח ה' אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם
וַיְנַיְחֵהוּ בְּגֵן עֵדֶן וְגו'. וַיִּקַּח,
בְּמָה לְקַחוּ? רַבִּי חֲנִינָאִי
אָמַר, לְקַחוּ בְּדַבְרִים, כְּמוֹ
שֶׁנֶּאֱמַר (ויקרא ח) קַח אֶת אֶהְרֹן.
וּרְבִנָּן אָמְרוּ, לְקַחוּ בְּרוּחַ,
כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (מלכים ב ב) הַיּוֹם
ה' לָקַח אֶת אֲדֹנָיָךְ מֵעַל
רֹאשֶׁךָ.

וַיְנַיְחֵהוּ בְּגֵן עֵדֶן, כִּדִּי לְהִיּוֹת
לוֹ מְנוּחָה, לְדַעַת וּלְהַפִּיר
הַחֲכָמָה וְהַתּוֹרָה. שְׂאָמַר רַבִּי
חֲנִינָאִי, הַתּוֹרָה לְמִדָּה
הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת הָאָדָם.
זֶהוּ שְׁכַתּוּב (איוב כח) אִזּוּ רָאָה
וַיִּסְפְּרָה וְגו', וַיֹּאמֶר לְאָדָם.
וְהָיוּ מִלְּאֲכֵי הַשָּׂרָת מְקַלְסִים
לְפָנָיו.

עַד שְׂרָאָה סְמַא"ל בְּשָׁמַיִם,
וְנִתְקַנָּא בּוּ, וַיֵּרֵד מִן הַשָּׁמַיִם
כְּדָמוֹת צֶלַע עַל נַחֲשׁ. הַנְּחָשׁ
נִרְאָה, וְהֵצֵל עָלָיו, הַתְּקַף וְהִכַּח שְׁלוּ.

קָרִיב אֹתוֹ הַנְּחָשׁ לְאִשָּׁה, שְׂדַעַתָּה קְלָה מִן הָאִישׁ. מִכָּאן שֶׁאִשָּׁה לֹא מִתְּפַתֵּית אֲלָא בְּאִשָּׁה

אַחֲרֵי. (בראשית ג) וַיֹּאמֶר אֶל
הָאִשָּׁה אַף כִּי אָמַר אֱלֹהִים,
מִיַּד פָּתַח בְּאָף. מִכָּאן
שִׁבְתַּחֲלַת דִּבְרֵיו שֶׁל אָדָם
נִכְר מִי הוּא. כִּךְ הוּא פָּתַח בְּאָף,
בְּאָף, לְהוֹדִיעַ מִי הוּא.

בְּאַתְתָּא אַחֲרָא. (בראשית ג א) וַיֹּאמֶר אֶל הָאִשָּׁה אַף כִּי
אָמַר אֱלֹהִים, מִיַּד פָּתַח בְּאָף. מִהֲכָא, דְּבִתְחִלַּת
דִּבְרֵיו שֶׁל אָדָם נִכְר מִי הוּא. כִּךְ הוּא פָּתַח בְּאָף,
לְהוֹדִיעַ מִי הוּא.

נָטַל סִימָן זֶה - אִם תִּקְבֹּל,
אִם לֹא תִקְבֹּל. וְהִמְשִׁיכָה
בְּדַבְרֵים, עַד שִׁפְתָּחָה בְּאוֹת
מ"ם, וְאָמְרָה מִכָּל עֵץ הַגֵּן
[אֲכַל] נֹאכַל. מִיַּד נָטַל הַנְּחָשׁ
אוֹת מ', וַיִּשֶׂם אוֹתָהּ עַל
זְרוּעוֹ הַשְּׂמָאלִית, וְהָיָה
מִמֶּתִין עַל וַא"ו תִּי"ו מִפִּיָּה,
כִּדִּי לְהִיּוֹת מו"ת נִכּוֹן
לְפָנֵיהֶם.

נָטַל סִימָן זֶה, אִם תִּקְבֹּל, אִם לֹא תִקְבֹּל.
וְהִמְשִׁיכָה בְּדַבְרֵים, עַד שִׁפְתָּחָה בְּאוֹת
מ"ם, וְאָמְרָה (סס) מִכָּל עֵץ הַגֵּן אֲכַל נֹאכַל. מִיַּד
נָטַל הַנְּחָשׁ אוֹת מ', וַיִּשֶׂם אוֹתָהּ עַל זְרוּעוֹ
הַשְּׂמָאלִית, וְהָיָה מִמֶּתִין עַל וַא"ו תִּי"ו מִפִּיָּה, כִּדִּי
לְהִיּוֹת מו"ת נִכּוֹן לְפָנֵיהֶם.

הַתְּחִיל לְפַתּוֹתָהּ, עַד שִׁכְתוּב
(שם) וַתֵּרָא הָאִשָּׁה, בְּטַעַם
גְּדוֹל וְתִקְיָה. מְלַמֵּד שִׁפְרָחוּ
הָאוֹתִיּוֹת וַא"ו תִּי"ו, וְעָלוּ
לְהַתְּחַבֵּר עִם הָאוֹת מ"ם,
וְהָאוֹת מ"ם הֵיטָה עוֹלָה
וַיּוֹרְדַת, וְלֹא הֵיטָה מִתְּחַבֵּרַת
עִמָּהֶם, עַד שִׁנְתַּפְתִּית.

הַתְּחִיל לְפַתּוֹתָהּ, עַד דְּכָתִיב, (שם פסוק 1) וַתֵּרָא
הָאִשָּׁה, בְּטַעַמָּא סִגְי וְתִקְיָה. מְלַמֵּד,
שִׁפְרָחוּ הָאוֹתִיּוֹת וַא"ו תִּי"ו, וְסָלְקוּ לְהַתְּחַבֵּר עִם
אוֹת מ"ם. וְאוֹת מ"ם הֵיטָה עוֹלָה וַיּוֹרְדַת, וְלֹא
הֵיטָה מִתְּחַבֵּרַת (דף קיא ע"ב) עִמָּהֶם, עַד שִׁנְתַּפְתִּית.

וּפְרָחוּ וַא"ו תִּי"ו אַרְבַּע
פְּעָמִים, וְהִקִּיפוּ אֶת הָאוֹת
מ"ם לְאַרְבַּעַת צְדָדִים,
שִׁכְתוּב (בראשית ג) וַתִּקַּח מִפְּרִיו
וַתֹּאכַל וַתִּתֵּן גַּם לְאִשָּׁה וְכו'
וַתִּפְקַחְנָה עֵינֵי שְׁנֵיהֶם. הִנֵּה אַרְבַּע פְּעָמִים ו' ת'. מְלַמֵּד שֶׁסָּבְבוּ לְאוֹת מ"ם לְאַרְבַּעַת צְדָדִים,
וְהִמ"ם בְּאַמְצַע, מוֹת בְּכָל סְטְרִין.

וּפְרָחוּ וַא"ו תִּי"ו, אַרְבַּע זְמַנִּין, וַאֲקִיפוּ לְאוֹת
מ"ם לְאַרְבַּע סְטְרִין. דְּכָתִיב, (שם) וַתִּקַּח
מִפְּרִיו וַתֹּאכַל וַתִּתֵּן גַּם לְאִשָּׁה. (שם פסוק 2)
(ו) וַתִּפְקַחְנָה עֵינֵי שְׁנֵיהֶם. הִנֵּה אַרְבַּע זְמַנִּין ו' ת'.
מְלַמֵּד, שֶׁסָּבְבוּ לְאוֹת מ"ם לְאַרְבַּע צְדָדִין, וְהִמ"ם
בְּאַמְצַע, מוֹת בְּכָל סְטְרִין.
וְהִנֵּה אַרְבַּע פְּעָמִים ו' ת'. מְלַמֵּד שֶׁסָּבְבוּ לְאוֹת מ"ם לְאַרְבַּעַת צְדָדִים,
וְהִמ"ם בְּאַמְצַע, מוֹת בְּכָל הַצְּדָדִים.

כָּמָה דַּאתְ אָמַר, (ירמיה ט כ) **כִּי עָלָה מָוֶת בַּחֲלוּנֵינוּ.**
דָּא סמא"ל, דַּאִיהוּ חַד מִחֲלוּנֵי שְׁמַיָא. **וְעַל**
דָּא (תהלים 95 מט) **מִי גִבֵר יַחֲיֶה וְלֹא יִרְאֶה מָוֶת. מִיֵּד**
שָׁלַט בָּהּ, וְהַטִּיל בָּהּ זֹהֲמָא. נַחַת קוּדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא לְמִיחְמֵי, (בראשית ג ח) **וַיִּתְחַבֵּא הָאָדָם וְאִשְׁתּוֹ.**

כָּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (ירמיה ט) **כִּי עָלָה**
מָוֶת בַּחֲלוּנֵינוּ, זֶה סמא"ל,
שֶׁהוּא אֶחָד מִחֲלוּנוֹת הַשָּׁמַיִם.
וְעַל זֶה (תהלים 95) מִי גִבֵר יַחֲיֶה
וְלֹא יִרְאֶה מָוֶת. מִיֵּד שָׁלַט בָּהּ
וְהַטִּיל בָּהּ זֹהֲמָא. יֵרֵד הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא לְרֵאוֹת, וַיִּתְחַבֵּא
הָאָדָם וְאִשְׁתּוֹ.

תָּא חַזִּי, קוּדְם שְׁחַטָּאוּ, הִיְתָה הַשְּׂכִינָה עֲטָרָה
עַל רְאִשֵׁיהֶם, לְהִיּוֹת בְּשִׁבְלֵם שׁוּרָה עַל
הָעוֹלָם. כִּיּוֹן שְׁחַטָּאוּ, כְּבִיכּוֹל, תֵּשׁ כְּחָה,
וְאִסְתַּלְקַת וְלֹא שְׁלִיטַת. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא שְׂאֲרֵי
לְקוּנָן, וְאָמַר אֵיכָה, מַה תְּהִיא מִינָה, שְׁלִטְנוֹתָא
אַעְדּוּ מִינָה. אוֹף הָכָא בְּחוּרְבַן בֵּי מְקוּדְשָׁא,
שׁוּלְטְנוֹתָא אַעְדּוּ, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא שְׂאֲרֵי
לְמִיסְפַּד, וְאָמַר אֵיכָה, מַה תְּהִיא עָלֶיהָ.

בֹּא וּרְאֵה, קוּדְם שְׁחַטָּאוּ
הִיְתָה הַשְּׂכִינָה עֲטָרָה עַל
רְאִשֵׁיהֶם, לְהִיּוֹת בְּשִׁבְלֵם
שׁוּרָה עַל הָעוֹלָם. כִּיּוֹן
שְׁחַטָּאוּ, כְּבִיכּוֹל תֵּשׁ כְּחָה,
וְהִסְתַּלְקָה וְלֹא שְׁלִטָּה.
וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הִתְחִיל
לְקוּנָן, וְאָמַר אֵיכָה, מַה יְהִיָּה
מִמֶּנָּה? הַשְּׁלִטוֹן הוֹסֵר מִמֶּנָּה.
אִף כָּאֵן בְּחַרְבַן בֵּית הַמְּקוּדֶשׁ

הַשְּׁלִטוֹן הוֹסֵר, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הִתְחִיל לְסַפֵּד, וְאָמַר אֵיכָה, מַה תְּהִיא עָלֶיהָ?

סְפֵר אוֹר הַזֶּהָר (עמור 346)

טו) בְּכָל יוֹם בַּפְּרָטִיּוֹת צְרִיכִים לְלַמֵּד חֻכְמַת הַקְּבֵלָה – וְאִין לְהַמְתִּין עַד שְׁיִמְלֵא בְּרַסוֹ בִּש"ס
וּפּוֹסְקִים, כִּי מִי יוֹדֵעַ כְּמָה חַיִּי

אָמְרוּ חֻכְמֵינוּ וְזִכְרוֹנָם לְבִרְכָה (קְדוּשֵׁין ל'). לְעוֹלָם יִשְׁלַשׁ אָדָם שְׁנוֹתָיו שְׁלִישׁ בְּמִקְרָא שְׁלִישׁ בְּמִשְׁנָה שְׁלִישׁ בְּתַלְמוּד. וְהַקְּשָׁה שָׁם בְּנִמְרָא: וְכִי יַדַּע אֵינִישׁ כְּמָה חַיִּי? וּמַתְרִין: כִּי אִמְרִינוּ בְיוֹמֵי, וּפְרַשׁ רִש"י שָׁם: ב' יָמִים מִקְרָא, ב' יָמִים מִשְׁנָה, ב' יָמִים תַּלְמוּד. וּבַתּוֹסְפוֹת שָׁם כְּתוּב, דְּלֹא נִהִירָא, דְּאִפְתִּי אֵיבָא לְמִפְרָךְ מִי יַדַּע כְּמָה חַיִּי. וְלָכֵן נִרְאֶה לִיָּה לְפָרֵשׁ "לְיוֹמֵי", שְׁבִכָּל יוֹם וְיוֹם עֲצָמוּ יִשְׁלַשׁ. וְכֵן אֲנַחְנוּ נוֹהֲגִים בְּתַלְמוּד הַקְּבֵלָה שְׁבִכָּל יוֹם וְיוֹם אָנוּ מְמַלְאִים בְּרַסְנוּ בִּש"ס וּפּוֹסְקִים, וְאַחַר כֵּךְ אָנוּ עוֹסְקִים בְּקְבֵלָה, כִּי לְהַמְתִּין עַד שְׁיִמְלֵא אָדָם בְּרַסוֹ בִּש"ס וּפּוֹסְקִים, מִי יוֹדֵעַ כְּמָה חַיִּי, וְעַל כֵּן הַקְּדוֹשׁ הַבְּנוּנָה בְּכָל יוֹם בַּפְּרָטִיּוֹת. דְּבִרֵּי פִי חֻכְם חוּן וְאַמֶּת וּשְׁפָתַיִם יִשְׁקוּ, כְּפִירוּשׁ הַתּוֹסְפוֹת (גְּפִין ט'), עֵין שָׁם.

(הַנְּאוֹן הַצְּדִיק מוֹרִינוּ הֵרֵב יִצְחָק אֵיזִיק מוֹדִיטְשׁוֹב)

שְׁאַלְהָ: אָמַר נָא לִי, הֲאֵם יִכּוֹלִים לַעֲשׂוֹת סְעֻדַת סִיּוּם גַּם עַל לְמוּד סְפֵר אַחַר מֵהֲזֶהָר, כְּמוֹ שְׁעוֹשִׂים סְעֻדַת סִיּוּם אַחַר כָּל מַסְכַּת, וְנִפְקָא מִינָה לְעֵגְנֵן סְעֻדַת מְצוּהָ, וְכֵן לְעֵגְנֵן תַּעֲנִית בְּכוּרִים בְּעֶרֶב פֶּסַח. תְּשׁוּבָה: הִנֵּה הַלּוּמֵד בְּהַבְנָה אֶת סְפֵר הַזֶּהָר בְּלוֹ וְהַשְּׁלִימוֹ, יוֹכֵל לַעֲשׂוֹת סְעֻדַת מְצוּהָ כְּמִנְהַג יִשְׂרָאֵל, וְיִכּוֹל לְפַטֵּר בָּהּ גַּם אֶת הַבְּכוּרִים בְּעֶרֶב פֶּסַח.

(שְׁאַלוֹת וְתְשׁוּבוֹת פְּרָחֵי כְּהֵנָה אֶרֶץ חַיִּים סִימָן יג)

מקור המאמר בזהר חדש מדרש איכה דף קיא ע"א
שנאת הסטרא אחרא לשכינה

רְבִי לְוִיטָס חוֹזָה פְּתַח, (בראשית ג טו) **וְאִיכָה אִשִּׁית**
בֵּינְךָ וּבֵין הָאִשָּׁה וּבֵין זֶרְעֶךָ. דְּבָבוּ סִגְי הָהוּא
מִן יוֹמָא דְאַתְבְּרִי עֲלִמָא, עַל עֵילָה דְעֵיטָא דְנַחֲשׁ,
מֵהֵיָא שְׁעֵתָא דְאַתְלִטְיָא, אֲתִדְחִיָּא מִקְפִּי תִרְעָא
דְּמִלְכָא, וְהוּא פְּמִין תְּדִיר בֵּין גְּדָרִין דְּעֲלִמָא, בֵּין
אֵינוֹן גְּדָרִין דְּאוֹרִיָּתָא, כֹּל אֵינוֹן דְּדָשִׁין בְּעַקְב,
בְּאֵינוֹן גְּדָרִין, נְשִׂיךְ לֹון.

וְוִי דְאַשְׁכַּח, וְוִי דְנְשִׂיךְ. וְוִי עַל דְּבָבוּ בִישָׂא
דְּאַתְנִטִּיר. עַל דְּבָבוּ בִישָׂא דִהוֹת לִיה בְּהֵאִי
אִשָּׁה, דְּאַתְקִרִיא (מסלי לא 2) **אִשָּׁה יִרְאֵת ה'.** **דְּבָבוּ**
בִישׁ נְטִיר לָה מִן יוֹמָא דְאַתְבְּרִי עֲלִמָא, עַד דְּתַבֵּר
לָה בְּתַבִּירו, לְמִשְׁכַּב לְעַפְרָא.

"אִיכָה" יִשְׁבָּה "בְּדָד" הָעִיר "רַבְתִּי" עִם "הֵיָתָה,
תְּסַתְּפַל בְּאַתְוֹן דְּרִישׁ כֹּל תִּיבָה וְתִיבָה,
וְתִשְׁכַּח נְטִירו דְּבָבוּ בִישָׂא, דְּאַתְנַטְרָא, עַד
דְּאַתְחַרְב בִּי מִקְדָּשָׁא. אִיב"ה רַע"ה פְּרִישִׁי אַתְוֹן,
אַתְנִטִּיר לָה לְהֵיָא אִשְׁת חֵיל, בְּתַבִּירו דְּבִי
מִקְדָּשָׁא, לְמִשְׁכַּב לְעַפְרָא.

שְׁנַשְׁמְרָה עַד שְׁנַחֲרַב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ. אִיב"ה רַע"ה בְּרֵאשִׁי הָאוֹתִיּוֹת נִשְׁמְרָה לָה לְאוֹתָהּ אִשְׁת
חֵיל, בְּשַׁבְרוֹן שֶׁל בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, לְשַׁכַּב לְעַפְרָא.

רְבִי לְוִיטָס חוֹזָה פְּתַח,
וְאִיכָה אִשִּׁית בֵּינְךָ (בראשית ג)
וּבֵין הָאִשָּׁה וּבֵין זֶרְעֶךָ. שְׁנַאָה
רְבָה הֵיָתָה מִיּוֹם שְׁנַבְרָא
הָעוֹלָם, וְעַל הָעֵלָה שֶׁל עֲצַת
הַנְּחָשׁ. מֵאוֹתָהּ הַשְּׁעָה
שֶׁהִתְקַלְל, גְּדַחָה מִלְּפָנֵי שְׁעַר
הַמֶּלֶךְ, וְהוּא אוֹרַב תְּמִיד בֵּין
הַגְּדָרוֹת שֶׁל הָעוֹלָם, בֵּין
אוֹתָם גְּדָרוֹת הַתּוֹרָה, כֹּל
אוֹתָם שְׁדָשִׁים בְּעַקְב, בְּאוֹתָם
הַגְּדָרוֹת נוֹשֵׁךְ אוֹתָם.

אוֹי שְׁמַצָּא, אוֹי שְׁנַשְׁךָ. אוֹי
עַל הַשְּׁנַאָה הָרַעָה שְׁנַשְׁמְרָה,
עַל הַשְּׁנַאָה הָרַעָה שְׁהֵיָתָה לוֹ
בְּאִשָּׁה הַזֹּו, שְׁנַקְרָאָה אִשָּׁה
יִרְאֵת ה'. **שְׁנַאָה רַעָה שְׁמַר**
לָה מִיּוֹם שְׁנַבְרָא הָעוֹלָם, עַד
שְׁשַׁבֵּר אוֹתָהּ בְּשַׁבֵּר, לְשַׁכַּב
לְעַפְרָא.

"אִיכָה" יִשְׁבָּה "בְּדָד"
"הָעִיר" רַבְתִּי "עִם" הֵיָתָה
(אִיכָה א). **הִסְתְּפַל בְּאוֹתִיּוֹת שֶׁל**
רֵאשׁ כֹּל תִּבָּה וְתִבָּה, וְתַמְצָא
שְׁמִירָה שֶׁל שְׁנַאָה רַעָה,

זֶהוּ שְׁכָתוּב (שם) "כְּאַלְמָנָה
 "רַבְתִּי "בְּגוֹיִם "שְׂרָתִי
 "בְּמַדִּינוֹת "הֵיְתָה "לְמַס.
 תִּקְרָא לְמַפְרַע בְּרֹאשֵׁי
 הָאוֹתִיּוֹת - ל"ה בְּשִׁבְר"ךְ.
 בְּשִׁבְרוֹן שֶׁל בֵּית הַמִּקְדָּשׁ,
 בְּשִׁבְרוֹנָה שֶׁל כְּנָסֶת יִשְׂרָאֵל,
 שִׁשְׁנָאָה רָעָה הַדְּבִיק ל"ה
 בְּשִׁבְר"ךְ.

אֵיכָה שְׁנֵדְבָקָה לְאוֹתָהּ
 אֵיכָה רָעָה הַזֹּז, קוֹל הַנְּחָשׁ,
 קוֹל מְרִירוֹת שֶׁל בְּכִיָּה
 בְּרַקִּיעִים. אֵלוֹ קוֹרְאִים
 אֵיכָה, וּמִצַּד אַחַר קוֹרְאִים
 אֵיכָה. זֶהוּ שְׁכָתוּב וְאֵיכָה
 אֲשִׁית בֵּינָךְ וּבֵין הָאִשָּׁה. בֵּין
 הַצַּד הַזֶּה, וּבֵין הַצַּד הַזֶּה,
 נִמְצָא הַשֵּׁם (שם) בְּחֶרֶבֶן בֵּית

הַדָּא הוּא דְכְתִיב, "כְּאַלְמָנָה "רַבְתִּי "בְּגוֹיִם
 "שְׂרָתִי "בְּמַדִּינוֹת "הֵיְתָה "לְמַס, תִּקְרָא
 לְמַפְרַע בְּרִישֵׁי אֲתוֹן, ל"ה בְּשִׁבְר"ךְ. בְּתִבּוּרוֹ דְבִי
 מִקְדָּשָׁא, בְּתִבּוּרוֹ דְכְנִישְׁתָּא דְיִשְׂרָאֵל, דְבָבוּ בִישָׂא
 אֲדִבִּיק ל"ה בְּשִׁבְר"ךְ.

אֵיכָה דְאֲתִדְבַקְתָּ לְהֵיחֵא אֵיכָה רָעָה דָּא, קַל
 דְנָחַשׁ, קַל מְרִירוֹ דְבְכִיָּה בְּרַקִּיעִין. אֵלִין
 קְרֹאן אֵיכָה, וּמִסְטָרָא אַחֲרָא קְרֹאן אֵיכָה. הַדָּא
 הוּא דְכְתִיב, (בראשית ג טו) וְאֵיכָה אֲשִׁית בֵּינָךְ וּבֵין
 הָאִשָּׁה, בֵּין סְטָרָא דָּא, וּבֵין סְטָרָא דָּא, אֲשִׁת־כַּח
 שְׂמָא (תמ"ו) בְּחֶרֶבֶן בִּי מִקְדָּשָׁא. וּבְקִרְאָא קְדַמְמָה
 אֲתִרְשִׁים כִּלְאָ לְמַנְדַּע דְהָאִי כ"ה, אֲדִבִּיק לָהּ
 אֵיב"ה רָעָה, דְנָטִיר לָהּ מִיּוֹמָא דְאֲתַבְּרִי עֲלִמָּא.

הַמִּקְדָּשׁ. וּבְפָסוּק הָרֵאשׁוֹן נִרְשָׁם הַכֹּל, לְדַעַת שְׁכ"ה הַזֹּז הַדְּבִיק אוֹתָהּ אֵיב"ה רָעָה שֶׁשָּׁמַר
 לָהּ מִיּוֹם שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם.

ספר אור הזהר (עמוד 347)

טז) מי שפסים "חלק אחד" מהזהר "בהבנה" יוכל לעשות סעדה מצוה – ועל סיום "כל" ספר הזהר "בגירסא" מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה

גם מי שפסים חלק אחד מהזהר "בהבנה" יוכל לעשות סעדה זו ותועיל גם לפדיון תענית בכורים.

(ספר תענית בכורות עמוד רנח)

אמנם על סיום "חלק אחד" של הזהר "בגירסא" מצינו מחלקת בפוסקים.

(עין שם ובספר סדור פסח בהלכתו חלק א' עמוד קע)

ועל סיום "כל" ספר הזהר בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח.

(ספר דרך אר"ן מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז)

מקור המאמר בזהר חדש מדרש איכה דף קיא ע"א
גלות השכינה ושליטת הקליפה

אִיכָה יֵשְׁבָה בְּדָד, רַבִּי הֲרַפִּינִם פֶּתַח, (שם 99 וסו)

וַיִּגְרַשׁ אֶת הָאָדָם וַיֵּשְׁבֶן מִקְדָּם לְגֵן
עֵדֶן. וַיִּגְרַשׁ אֶת, דָּא כְּנַסַּת יִשְׂרָאֵל. בְּחֶרְפֵּן בֵּי
מִקְדָּשָׁא, דְּאִתְתְּרַכַּת בְּתִירוּכִין, דְּאִשְׁתַּלַּחַת
בְּשִׁלּוּחִין, כְּרַסְיָא דְּמִלְכָּא נְפִלַת.

וַיִּגְרַשׁ אֶת, דָּא כְּרַסְיָא דְּמִלְכָּא. וְוִי דְּאִתְתְּרַכַּת,
וְוִי דְּנְפִלַת. הָאָדָם, הֵהוּא דְּשִׁלִּיט עַל

כּוֹרְסִיָּא, דְּכִתִּיב בֵּיהּ (יחזקאל א כו) וְעַל דְּמוֹת הַכֶּסֶף
דְּמוֹת כְּמֵרְאֵה אָדָם וְגו'. נְפִלַת כְּרַסְיָא, נְפִל כְּלָא.

וַיֵּשְׁבֶן, הֵהוּא דְּתִרִיד לְדָא, אֲשֶׁרִין וְאֲשֶׁרִין
יִישׁוּבָא אַחֲרָא, בְּהִיפּוּכָא. בְּשַׁעֲתָא

דְּאִתְחַרִּיב בֵּי מִקְדָּשָׁא, סְלִיק לְכַבּוּד עֵילָאָה
לְעֵילָא, וְאֲזַעִיר דְּיוֹקְנֵיהּ מִכְּמָה דְּהוּוֹת. וְכוֹרְסִיָּא

נְטִיל מִצִּיה וְאִתְפְּרַשׁ.

כְּבִיכּוֹל אֲשֶׁרִין לְגֵן עֵדֶן עִם כְּרוּבִים לְתַתָּא,
וְאִתְפְּרַשׁ מֵהֵהוּא כְּבוֹד עֵילָאָה. וְאֲשֶׁרִין

לְהֵהוּא לְהַט הַחֶרֶב, לְמִיָּקָם בְּדוּכְתָא דְּרַבְּנוּתִיהּ,
לְמִיָּטָר וְלְמִישָׁאב וְלְמִסְתִּיר, (נ"א וּלְמִסְתִּיר) הֵהוּא אוֹרַח

דְּאֲנָגִיד מֵעֵץ הַחַיִּים.

לְעַמֵּד בְּמִקּוּם גְּבֻרָתוֹ, לְשִׁמֵּר וְלְשָׂאב וְלְהַסְתִּיר (וְלַחֲזִק) אוֹתָהּ
הַדְרִיךְ שְׁשׁוּפַעַת מֵעֵץ הַחַיִּים.

אִיכָה יֵשְׁבָה בְּדָד. רַבִּי
הֲרַפִּינִם פֶּתַח, (בראשית ג)
וַיִּגְרַשׁ אֶת הָאָדָם וַיֵּשְׁבֶן
מִקְדָּם לְגֵן עֵדֶן. וַיִּגְרַשׁ אֶת -
זו כְּנַסַּת יִשְׂרָאֵל, בְּחֶרְפֵּן בֵּית
הַמִּקְדָּשׁ, שְׁגֵרְשָׁה בְּגֵרוּשִׁין,
שְׁנִשְׁלַחַה בְּשִׁלּוּחִין, כְּסָא
הַמֶּלֶךְ שְׁנִפְלָה.

וַיִּגְרַשׁ אֶת - זֶה כְּסָא הַמֶּלֶךְ.
אוֹי שְׁגֵרְשָׁה, אוֹי שְׁנִפְלָה.
הָאָדָם, אוֹתוֹ שְׁשׁוּלֵט עַל
הַכֶּסֶף, שְׁכַתּוּב בּוֹ (יחזקאל א)
וְעַל דְּמוֹת הַכֶּסֶף דְּמוֹת
כְּמֵרְאֵה אָדָם וְכו'. נְפִלָה
הַכֶּסֶף - נְפִל הַכֶּל.

וַיֵּשְׁבֶן - אוֹתוֹ שְׁגֵרְשׁ אֶת זֶה,
הַשְּׁכִין וְהַשְּׂרָה יִשׁוּב אַחַר
בְּהִפּוּכוֹ. בְּשַׁעַת שְׁנַחֲרַב בֵּית
הַמִּקְדָּשׁ, סְלִק אֶת הַכְּבוֹד
הָעֵלְיוֹן לְמַעְלָה, וְהַמְעִיט
דְּמוֹתוֹ מִכְּמוֹ שְׁהִיָּה, וְהַכֶּסֶף
נִסְע מִמֶּנּוּ וְנִפְרַד.

כְּבִיכּוֹל הַשְּׂרָה אֶת גֵּן הָעֵדֶן
עִם הַכְּרוּבִים לְמַטָּה, וְנִפְרַד
מֵאוֹתוֹ הַכְּבוֹד הָעֵלְיוֹן,

וְהַשְּׂרָה אֶת אוֹתָהּ לְהַט הַחֶרֶב,

וּשְׁלֹמֹה מִלְכָּא צְוּחַ וְאָמַר, (משלי ז כא) תַּחַת שָׁלוֹשׁ
 רְגֵזָה אֶרֶץ וְגו' תַּחַת עֶבֶד כִּי יִמְלוֹךְ וְגו'
 וְשִׁפְחָה כִּי תִירֶשׁ גְּבֻרָתָהּ. שִׁפְחָה לְגו', גְּבֻרָתָהּ
 לְבַר. אֵיכָה יֵשְׁבָה בְּדָד, מֵאֵי בְּדָד. כִּמָּה דָּאֵת
 אָמַר, (ויקרא יג טו) בְּדָד יֵשֵׁב מַחוּץ לַמַּחֲנֶה מוֹשְׁבוֹ.
 וּשְׁלֹמֹה הַמֶּלֶךְ צְוּחַ וְאָמַר, (משלי ז) תַּחַת שָׁלוֹשׁ רְגֵזָה
 אֶרֶץ כּוֹ' תַּחַת עֶבֶד כִּי יִמְלוֹךְ
 כּוֹ' וְשִׁפְחָה כִּי תִירֶשׁ גְּבֻרָתָהּ.
 הַשִּׁפְחָה בַּפְּנִים, גְּבֻרָתָהּ
 בַּחוּץ. אֵיכָה יֵשְׁבָה בְּדָד, מֵה
 זֶה בְּדָד? כִּמּוֹ שֶׁנֶּאֱמַר בְּדָד
 יֵשֵׁב מַחוּץ לַמַּחֲנֶה מוֹשְׁבוֹ.

ספר אור הזהר (עמוד 347)

(יז) מה שגורמים אלו שלא רוצים לעסק בחכמת הקבלה

קול אומר קרא, "מה אקרא כל הבשר חציר", הכל הם כבהמות שאוכלות חציר. "וכל חסדו כציץ השדה", כל חסד שעושים לעצמם עושים. ואפלו כל אלו שעוסקים בתורה, כל חסד שעושים לעצמם עושים. באותו זמן ויזכר כי בשר המה רוח הולך ולא ישוב לעולם, וזה הוא רוח המשיח. אוי להם מי שגורמים שילך לו מן העולם ולא ישוב לעולם, שאלו הם שעושים את התורה יבשה, ולא רוצים לעסק בחכמת הקבלה, שגורמים שמסתלקת נביעת החכמה שהיא 'ממנה, ונשארת ב' יבשה.

אוי להם שגורמים עניות וחרב ובזה והרג ואכרן בעולם.

וזה הרוח שמסתלק, הוא רוח המשיח, כמו שנאמר. והוא רוח הקדש. והוא רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת השם.

(תקוני זהר תקון ל')

(יח) למוד ספר הזהר מרומם על כל למוד אף שיטעה בקריאתו

למוד ספר הזהר מרומם על כל למוד, בשגם לא ידע מאי קאמר, ואף שיטעה בקריאתו. והוא תקון גדול לנשמה.

(מורה באצבע להחיד"א זכותו יגן עלינו אמן, אות מד)

— פָּרָק י"ז —

דברי הראשונים המתארים את הקבלה

(א) דברי גדולי הראשונים המתארים את הקבלה

משה רבינו כתב... התורה כלה מפיו של הקדוש ברוך הוא... הודיעו תחלה ענין בריאת השמים והארץ וכל צבאם... וגם כן כל הנאמר בגבואה ממעשה מרפכה ומעשה בראשית... והכל נכתב בתורה בפרוש או ברמז... וכל הנמסר למשה רבינו בשערי הבינה, הכל נכתב בתורה בפרוש או ברמז או בגימטריות או בצורת האותיות... או בקוצי האותיות ובכתריהן... כי הרמזים האלו לא יתבוננו אלא מפה אל פה עד משה מסיני... ומנן יבוא יחזקאל ויגלה להם סתרי המרפכה. כלומר שהכל נלמד מהתורה... עוד יש בידינו קבלה של אמת, כל התורה שמותיו של הקדוש ברוך הוא (עין זהר חלק ב' דף פ"ז)... ומפני זה ספר תורה שטעה בו באות אחת במלא או בחסר פסול...

ואני הנני מביא בבית נאמנת... לכל המסתכל בספר הזה, לכל יספר סברה ואל יחשב מחשבות בדבר מכל הרמזים אשר אני כותב בסתרי התורה, כי אני מודיעו נאמנה, שלא ישנו דברי ולא יודעו כלל בשום שכל ובינה, זולתי מפי מקבל חכם, לאון מקבל מבין... אל יחרסו אל השם לראות, כי השם אלקיני אש אוכלה הוא, אל קנאות, והוא יראה את רצוני מתורתו נפלאות.

(רמב"ן בהקדמתו לפרושו על התורה)

מקור המאמר בזהר חדש מדרש איכה דף קי ע"ב
צער ישראל על גלות השכינה

שָׁלְחוּ לָהֶם בְּנֵי הָאָרֶץ
אֶת־בְּדַרְתוֹן בִּינֵי עַמְמֵיָא, וְאֶתוֹן לְבַר
מֵאֶרְעָא קְדִישָׁא, וְיֵאוֹת לָכוּ לְמַבְכֵי עֲלֵיכּוּ וְעַל
גְּרַמֵּיכּוּ, וְדַנְפְּקִתוֹן מִנְהוֹרָא לְחֲשׂוֹכָא, כְּעַבְדָּא
דְּנַפְיָא מִבֵּי מְאָרִיָּה. אֲבָל אֲנִן אֵית לָן לְמַבְכֵי
וְלְמַעְבַּד הַסְפִּידָא, וְלָן שִׁדְר קוּדְשָׁא בְּרִידָא הוּא
סַפְרָא דְהַסְפִּידָא, וְדֵאֲנִן בְּנֵהָא דְמִטְרוּנִיתָא, וְאֲנִן
מִבְּנֵי בֵיתָהּ, וְיִדְעִין יְקָרָא דְמְאָרֵי עֲלֵמָא. וְלָן יֵאוֹת
לְמַבְכֵי, וְלְפָרְשָׁא אֵינוֹן אֶלְפָּ"א בֵּיתֵי"ן.

וְאֲנִן יְתִמִּין בְּלֹא אָבָא וְאִמָּא, וּמְסַתְּפְלִין עֵינֵינוּ
לְכוֹתְלֵי בֵּיתָא דְאִימָנָא, וְהָא אֶתְחַרְב, וְלֹא
אֲשַׁכְחָנָא לָהּ. דְהֵוֹת יִנְקָא לָן בְּכָל יוֹמָא, בְּיוֹמֵינוּ
קְדִמָּאִין, מִשְׁפִּירוּ דִּילָהּ. (בֵּין שְׁפִירוּ דְמַעְצָה) וְהֵוֹת
נְחִימָת לָן, וּמְמַלְלָת עַל לְבָנָא, כְּאִמָּא לְבָרָה. כְּמָה
דְּאֵת אִמֵּר (ישעיה סו יג) כְּאִישׁ אֲשֶׁר אָמוּ תִנְחַמְנוּ וְגו'.

וְהַשְׁתָּא אֶסְתְּפְלִין עֵינֵינוּ לְכָל סֵטֵר, וְאֶתֵּר בֵּית
מוֹתְבָא דְאִימָנָא אֶתְבְּלָבֵל, וְהָא
אֶתְחַרְב. נְבִטְשׁ רִישָׁא לְכוֹתְלֵי בֵּיתָא וּמוֹתְבָהּ. מֵאֵן

שָׁלְחוּ לָהֶם בְּנֵי הָאָרֶץ
הַקְדוּשָׁה: מֵתָאִים שְׂאֲתֵם
הַתְּפִזְרֵתֶם בֵּין הָעַמִּים, וְאֲתֵם
מִחוּץ לָאָרֶץ הַקְדוּשָׁה, וְנֹאֵה
לָכֶם לְבָכוֹת עֲלֵיכֶם וְעַל
עֲצָמְכֶם, שְׂיִצְאֲתֶם מֵאוֹר
לְחֹשֶׁךְ כְּעַבְד שְׂיִצֵּא מִבֵּית
רְבוֹ. אֲבָל אֲנִי יֵשׁ לָנוּ לְבָכוֹת
וְלַעֲשׂוֹת הַסֶּפֶד, וְלָנוּ שְׁלַח
הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא סֶפֶר
הַהֶסֶפֶד, שְׂאֲנוּ בְּנֵי הַגְּבִירָה,
וְאֲנוּ מִבְּנֵי בֵּיתָהּ, וְיִודְעִים אֵת
כְּבוֹדוֹ שֶׁל רְבוֹן הָעוֹלָם, וְלָנוּ
רְאוּי לְבָכוֹת וְלְפָרֵשׁ אוֹתֵם
הָאֶלְפָּ"א בֵּיתֵי"ם.

וְאֲנוּ יְתוּמִים בְּלֵי אָב וְאִם,
וּמְסַתְּפְלִים הָעֵינַיִם לְכֹתְלֵי
בֵּית אִמָּנוּ - וְהִנֵּה נִחְרַב, וְלֹא
מִצְאָנוּ אוֹתָהּ. שְׁהִיתָה מְנִיקָה
אוֹתָנוּ בְּכָל יוֹם בְּיָמִים
הָרֵאשׁוֹנִים מֵהִיפֵי שְׁלָהּ (בֵּין
הִיפֵי שֶׁל מְצִיָּה), וְהִיתָה מְנַחֶמֶת
אוֹתָנוּ, וּמְדַבֶּרֶת עַל לְבָנוּ
כְּאִם לְבָנָהּ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר
(ישעיה סו) כְּאִישׁ אֲשֶׁר אָמוּ
תִנְחַמְנוּ וְגו'.

וְכַעַת מְסַתְּפְלוֹת הָעֵינַיִם לְכָל צַד, וּמְקוֹם בֵּית מוֹשְׁבָהּ שֶׁל אִמָּנוּ הֶתְבְּלָבֵל, וְהִנֵּה נִחְרַב. נִפְה

הָרֹאשׁ לְכַתְּלֵי הַבַּיִת
וּמוֹשְׁבָה. מִי יִנַּחֵם אוֹתָנוּ, וּמִי
יְדַבֵּר עַל לִבֵּנוּ וַיִּגַּן עָלֵינוּ
לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ?

כְּשֶׁהֵינּוּ חוֹטְאִים לְפָנֵי
אֲבִינוּ, וּמַעֲלָה הַרְצוּעָה
לְהַלְקוֹת אוֹתָנוּ, הִיא עֲמֻדָה
לְפָנֵינוּ, וּמִקְבֵּלַת הַמַּלְקוֹת
שֶׁל הַמֶּלֶךְ כְּדִי לְהִגַּן עָלֵינוּ,
כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שם נג) וְהוּא
מְחַלֵּל מִפְּשָׁעֵינוּ מִדְּכָא
מִעֲוֹנוֹתֵינוּ כו' וּבַחֲבֵרְתוֹ
נִרְפָּא לָנוּ. וְכַעַת אֵין לָנוּ אִם.
וַי! וַי לָנוּ! וַי לָכֶם! לָנוּ רְאוּי
לְבָכוֹת, לָנוּ רְאוּי לְסִפְד, לָנוּ
רְאוּי לְפֶתֶר אוֹתָם דְּבָרֵי
מְרִירוֹת, לְהוֹדִיעֵם לְאוֹתָם
שִׁיּוּדְעִים לְבָכוֹת דְּבָרֵי הַסִּפְד.

נִקְרַב כָּל יוֹם לְמַטַּת אֲמֵנוּ -
וְלֹא נִמְצָא אוֹתָהּ שָׁם. נִשְׁאַל
עָלֶיהָ - אֵין מִי שֶׁמְשַׁגֵּיחַ
עָלֵינוּ. נִשְׁאַל לְמַטָּה -
הַתְּבַלְבְּלָה. נִשְׁאַל לְכִסְאָה -
נִפְלָה. נִשְׁאַל לְהִיכְלוֹתֶיהָ -
הֵם נִשְׁבָּעִים שֶׁלֹּא יוֹדְעִים
מִמֶּנָּה. נִשְׁאַל אֶת הָעֶפֶר -
רָשָׁם שֶׁל עֲקוּבוֹת אֵין שָׁם.

נִשְׁאַל אֶת הַגֶּג - הֲרֵי הַגֶּג
מְשִׁיב לָנוּ, שִׁישְׁבָה שָׁם
וְהוֹלְכַת מְבַכָּה, צוֹנַחַת בְּקוֹל שֶׁל מְרִירוֹת עָלֵינוּ מִגֶּג לְגֶג, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר
(שם כב) מַה לָּךְ אִפּוּא כִּי עָלִית כָּלֶךְ לַגָּוֹת. נִשְׁאַל אֶת הַדְּרָכִים וְהַשְּׁבִילִים - כָּלֶם אוֹמְרִים

יִנַּחֵם לָנוּ, וּמֵאֵן יִמְלֹל עַל לִבָּנָא, וַיִּגַּן עָלָנָא קַמִּי
מִלְכָּא.

כֹּד הוֹיָנוּ חֲטָאן קַמִּי אַבוּנָא, וְסָלִיק רְצוּעָא
לְאַלְקָאָה לָנוּ, אִיהִי קַיִימַת לְקַמּוֹ, וּמִקְבֵּלַת
מִלְקִיּוֹתָא דְּמִלְכָּא, בְּגִין לְאַנָּא עָלָנָא. כְּמָה
דְּאֵת אָמַר (שם נג ה) וְהוּא מְחַלֵּל מִפְּשָׁעֵינוּ מִדְּכָא
מִעֲוֹנוֹתֵינוּ וּגו' וּבַחֲבֵרְתוֹ נִרְפָּא לָנוּ. וְהַשְׁתָּא
אִימָא לִית לָנוּ, וְוִי לָנוּ, וְוִי לָנוּ, וְוִי לָנוּ. לָנוּ יְאוֹת
לְמַבְכֵי, לָנוּ יְאוֹת לְמַסְפַּד, לָנוּ יְאוֹת לְפֶתֶרָא אֵינוֹן
מִלִּין דְּמְרִירוֹ, לְאוֹדְעָא לְהוּ, לְאַיְנוֹן דִּידְעִין
לְמַבְכֵי מִלִּין דְּהַסְפִּידָא.

נִקְרַב בְּכָל יוֹמָא לְגַבֵּי עַרְסָא דְּאִימָנָא, וְלֹא נִשְׁכַּח
לָהּ תַּפְּן. נִשְׁאַל עָלֶיהָ, לִית מֵאֵן דִּישְׁגַּח
עָלָנוּ. נִשְׁאַל לְעַרְסָא דִּילָהּ, אֲתַבְּלַבְּלָא. נִשְׁאַל
לְכוּרְסִיָּא, נִפְלַת. נִשְׁאַל לְהִיכְלוֹן דִּילָהּ, אוּמָאֵן
אֵינוֹן דִּלָּא יְדְעִין מִינָהּ. נִשְׁאַל לְעַפְרָא, רְשִׁימוֹ
דְּעַקְבָּתָא לִית תַּפְּן.

נִשְׁאַל לְאַיְגָרָא, הָא אֵיגָרָא אָתִיב לָנוּ, דְּתַפְּן
יִתְבָּה מְבַכָּה וּמִיילָלַת (עלן) וְאוּזְלַת
מְבַכָּה, צוֹנַחַת בְּקוֹל מְרִירוֹ עָלָנוּ, מֵאֵיגָרָא
לְאַיְגָרָא. כְּמָה דְּאֵת אָמַר, (שם כב א) מַה לָּךְ אִפּוּא

וְהוֹלְכַת מְבַכָּה, צוֹנַחַת בְּקוֹל שֶׁל מְרִירוֹת עָלֵינוּ מִגֶּג לְגֶג, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר
(שם כב) מַה לָּךְ אִפּוּא כִּי עָלִית כָּלֶךְ לַגָּוֹת. נִשְׁאַל אֶת הַדְּרָכִים וְהַשְּׁבִילִים - כָּלֶם אוֹמְרִים

שְׁשָׁמְעוּ קוֹל מְרִירוֹת שֶׁל
בְּכִיָּה שֶׁמְבַכָּה עַל בְּנֵיהָ, וְלֹא
יֹדְעִים לְאֵן הִסְתַּלְקָה.

לָנוּ רָאוּי לְבִכּוֹת! לָנוּ רָאוּי
לְסַפֵּד! נִנְשָׁק אֶת עַפְרֵי רַגְלֶיהָ,
נִנְשָׁק אֶת מְקוֹם בֵּית מוֹשְׁבָהּ,
נִנְשָׁק אֶת כְּתָלֵי הַהֵיכָל,
וְנִבְכָּה בְּמְרִירוֹת. אָנוּ נִפְתַּח
בְּהֶסֶפֶד, שָׁרְאִינוּ בְּכָל יוֹם כָּל
זֶה. נִבְכָּה תָּמִיד וְלֹא נִשְׁכַּח
מְרִירוֹת הַבְּכִי מֵעַמָּנוּ.

כִּי עָלִית בְּלֶךְ לַגְּנוֹת. נִשְׂאֵל לְאוֹרְחֵי וּשְׁבִילֵינוּ,
כִּלְהוֹ אֲמָרוֹן דִּשְׁמָעוּ קוֹל מְרִירוֹ דְּבִכְיָה, דְּמִבְּכָה
עַל בְּנֵיהָ, וְלֹא יִדְעִין לְאֵן אִסְתַּלְקָת.

לָן יָאוֹת לְמִבְּנֵי, לָן יָאוֹת לְמִיִּסְפֵּד. נִנְשָׁק עַפְרָא
דְּרַגְלָהָא, נִנְשָׁק אֶתְרֵי בֵּי מוֹתְבָהּ, נִנְשָׁק כּוֹתְלֵי
הַיְכָלָא, וְנִבְכֵי בְּמְרִירוֹ. אָנּוּ נִפְתַּח בְּהֶסְפִּידָא,
דְּחִמִּינָן בְּכָל יוֹמָא כָּל הַאי. נִבְכֵי תְדִיר וְלֹא
אִיתְנִישֵׁי מְרִירוֹ דְּבִכְיָה מִיָּנָן.

סֵפֶר אוֹר הַזֶּהָר (עמוד 350)

ב) מִרְמַבְּ"ן זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה עַד הַיּוֹם הַזֶּה לֹא נִגְלָה אֱלֹהֵינוּ כִּי אִם לְמוֹרֵי [הָאָר"י] זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה
רְאָה שְׁלַחַן עֲרוּךְ הָאָר"י זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה (מִהַדְיוֹת שְׁעַר הַשְּׁמַיִם, תִּשְׁכ"א, עמוד צ"ג), שְׁעַל סִפְרֵי
הַרְמַבְּ"ן בְּדִבְרֵי הַסּוּד רָאוּי לְסַמֵּךְ, הַיּוֹת וְהוּא קָבֵל מֵאֱלֹהֵינוּ. וְזֶה לְשׁוֹנוֹ שֵׁם: "יָדַע כִּי מִרְמַבְּ"ן זְכוּרֵנוּ
לְבִרְכָה עַד הַיּוֹם הַזֶּה לֹא נִגְלָה אֱלֹהֵינוּ כִּי אִם לְמוֹרֵי [הָאָר"י] זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה". וְעַיֵן בְּהַקְדַּמַת הַרֵב חַיִּים
וַיִּטְאֵל לְעֵץ חַיִּים.

יְסוּד הַתּוֹרָה וְעַקֵּר הָאֱמוּנָה לְהֵאֱמִין בַּתּוֹרָה שֶׁבְּעַל פִּיהָ, וּמִי שְׂאִינוּ מוֹדָה בָּהּ הֵרִי הוּא בְּכָל
הָאֲפִיקוֹרְסִים... וְכֵן כָּל הַמְּכַחֵשׁ בְּסִתְרֵי הַתּוֹרָה וּבְמַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית וּמַעֲשֵׂה מְרַבְּכָה הַמְּקַבְּלִים מִפִּי
רְבוּתֵינוּ זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה בְּסִפְרֵים שֶׁחָבְרוּ בְּעֵינֵי הָאֱלֹקוֹת, וְדַאי שֶׁגַּם הוּא נִקְרָא אֲפִיקוֹרוֹס, שֶׁהֵרִי כָּל
אֱלוֹ הַדְּבָרִים הַלְכָה לְמִשָּׁה מְסִינֵי הֵם עִם שְׂאֵר הַתּוֹרָה שֶׁבְּעַל פִּיהָ, וְכִמוֹ שֶׁכְּתַב הַרְמַבְּ"ן זְכוּרֵנוּ לְבִרְכָה
בַּתְּחִלַּת בְּאוּרוֹ לְתוֹרָה [נִעְתַּק לְפָנֵי זֶה].

ג) בֶּן אָדָם שֶׁאֹמֵר שֶׁהַתּוֹרָה מְסַפֵּר סְפוּרִים בְּעֵלְמָא וְדְבָרֵי הַדְּיוֹט, אֵין לוֹ חֶלֶק בְּעוֹלָם הַבָּא –
כָּל דְּבָרֵי הַתּוֹרָה הֵם דְּבָרִים עֲלִיוֹנִים וְסוּדוֹת עֲלִיוֹנִים – אֲשֶׁרֵיהֶם לְאֱלוֹ הַצְּדִיקִים שֶׁמְסַתְּפִלִים
בַּהַתּוֹרָה כְּרָאוּי

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, וְוִי לְהֵהוּא בְּרֵי גֵשׁ דְּאָמַר, דְּהָא אוֹרֵייתָא אֶתָּא לְאַחְזָא סְפוּרִין בְּעֵלְמָא, וּמְלִין
דְּהַדְּיוֹטֵי. דְּאִי חֲכִי, אֲפִילוּ בְּזַמְנָא דָּא, אָנּוּ יִכְלִין לְמַעְבַּד אוֹרֵייתָא, בְּמִלִּין דְּהַדְּיוֹטֵי, וּבְשִׁבְחָא יְתִיר
מְכֻלָּהוּ. אִי לְאַחְזָא מְלָה דְּעֵלְמָא, אֲפִילוּ אֵינּוּן קַפְסִירֵי דְּעֵלְמָא, (שְׂרִים וּשְׁלִטוֹנִים, דְּרַךְ אֱמֶת) אִית
בִּינֵיהוּ מְלִין עֲלֵאִין יְתִיר. אִי חֲכִי גִזִּיל אֲבַתְרֵיהוּ, וְנַעְבִּיד מְנִיְהוּ אוֹרֵייתָא, כְּהָא גְּוֹנָא. אֲלֵא כָּל מְלִין
דְּאוֹרֵייתָא, מְלִין עֲלֵאִין אֵינּוּן, וְרִזִּין עֲלֵאִין...

בֵּינָן דְּנַחֲתַת לְהָאֵי עֵלְמָא, אִי לָאו דְּמַתְּלַבְּשָׂא בְּהֵנִי לְבוּשִׁין דְּהָאֵי עֵלְמָא, לֹא יִכִּיל עֵלְמָא לְמַסְבֵּל.
וְעַל דָּא הָאֵי סְפוּר דְּאוֹרֵייתָא, לְבוּשָׂא דְּאוֹרֵייתָא. אֵיהוּ. מֵאֵן דְּחָשִׁיב דְּהָהוּא לְבוּשָׂא אֵיהוּ אוֹרֵייתָא
מִמֶּשׁ, וְלֹא מְלָה אַחְרָא, תִּיפַח רֹחִייהּ, וְלֹא יְהֵא לִיהּ חוּלְקָא בְּעֵלְמָא דְּאֵתֵי. בְּגִין כִּךְ אָמַר דּוּד (תְּהֵלִים
קִיטו): 'גַּל עֵינֵי וְאֲבִיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרְתְךָ'. מַה דְּתַחֲוֹת לְבוּשָׂא דְּאוֹרֵייתָא.
תָּא חֲוִי, אִית לְבוּשָׂא דְּאֵתְחֲוִי לְכֻלָּא, וְאֵינּוּן טַפְשִׁין כִּד חֲמָאן לְכֵר גֵּשׁ בְּלְבוּשָׂא דְּאֵתְחֲוִי לֹון שְׁפִירָא,
לֹא מְסַתְּפִלִין יְתִיר. חָשִׁיבוּ דְּהָהוּא לְבוּשָׂא, גּוּפָא, וְחָשְׁבוּ דְּגוּפָא, נִשְׁמַתָּא.

מקור המאמר בזהר חדש מדרש איכה דף קיא ע"א
צער הקב"ה על גלות השכינה

פָּתְחוּ אֵינְהוּ וְאָמְרוּ, אֵיכָה יֵשְׁבָה בְּדַד הָעִיר,
כְּתִיב (דף קיא ע"א) (ישעיה כב ה) כִּי יוֹם מְהוּמָה
וּמְבוּסָה וּמְבוּכָה וּגּו'. כִּי יוֹם,
יוֹם אֶחָד יֵשׁ לְקָדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא, אֶהוּב נִפְשׁוֹ, כָּלוּל מִכָּל
שְׂאֵר יוֹמִים. שְׂשֵׁה יָמִים
כָּלוּלִים בּוֹ, וְהוּא הַכֹּלֵל שֶׁל
כָּלֵם. וְעַל שֶׁהִתְרַבּוּ הַחֲטָאִים
הַסִּתְּלָק לְמַעַלָּה, לְבֵית עוֹלָם
הַחַיִּים.

אָז, מִתַּחַת שְׂפוּלֵי הַמְּשָׁכָן,
קָם יוֹם שֶׁל מְרִירוֹת, יוֹם שֶׁל
בְּכִיָּה, יוֹם שֶׁל צֶעַר, יוֹם
שֶׁנִּקְרָא מְהוּמָה וּמְבוּסָה
וּמְבוּכָה. וְנִכְנָס לְתוֹךְ
הַמְּשָׁכָן, וּמְכַלָּה וּמְטַמֵּא.
וְרַבּוֹן הַמְּשָׁכָן הֵלֵךְ וּבִרַח
וְגֵרֵשׁ מִתּוֹךְ מוֹשְׁבּוֹ לְתוֹךְ
הַהָר שֶׁבְּחוּץ, וּלְתוֹךְ הַהָר
שֶׁחָרוֹב, וְהַמְּשָׁכָן (הַשְּׂמַד)
וַנִּחָרַב.

אַחַר כֵּן יָרַד אוֹתוֹ הַיּוֹם
הָעֲלִיּוֹן שֶׁהִסְתַּלֵּק, שָׁאֵל עַל
מְשָׁכְנוֹ - וְהִנֵּה נִחָרַב. נִכְנָס
וְהִשְׁגִּיחַ בְּבַעֲלַת הַמְּשָׁכָן, הַגְּבִירָה אֶהוּבַת נִפְשׁוֹ - וְהִיא גֵרְשָׁה וּבִרְחָה, וְכָל בְּנֵינָה סְתוּרָה. אָז
הִתְחִיל לְבַכּוֹת, בְּכִיָּה אַחַר בְּכִיָּה, כְּנִהֲמַת הַתְּרַנְגוּל עַל נִקְבָּתוֹ. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (שם) מִקְרָקֵר קָר,

פָּתְחוּ אֵינְהוּ וְאָמְרוּ, אֵיכָה יֵשְׁבָה בְּדַד הָעִיר,
כְּתִיב (דף קיא ע"א) (ישעיה כב ה) כִּי יוֹם מְהוּמָה
וּמְבוּסָה וּמְבוּכָה וּגּו'. כִּי יוֹם. חַד יוֹמָא אֵית
לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, רְחִימָא דְנִפְשִׁיהּ, כְּלִילָא מִכָּל
שְׂאֵר יוֹמִין, שִׁית יוֹמִין כְּלִילָן בֵּיהּ, וְהוּא כְּלִילָא
דְכָלְהוּ. וְעַל דְּאַסְגִּיאוּ חוּבִין, אֶסְתַּלֵּק לְעֵילָא, לְבִי
עַלְמָא דְחַיִּין.

כִּדִּין מִתְחוֹת שְׂפוּלֵי מְשָׁכְנָא, קָם יוֹמָא דְמְרִירוֹ,
יוֹמָא דְבְּכִיָּה, יוֹמָא דְצֶעַרָא, יוֹמָא דְאִיקְרִי
מְהוּמָה וּמְבוּסָה וּמְבוּכָה, וְעַאֲל בְּגוֹ מְשָׁכְנָא,
וְשִׁיזִי וְסֵאִיב. וְרַבּוֹנָא דְמְשָׁכְנָא, אֲזַל וְעֵרַק
וְאַתְתְּרַךְ מְגוֹ מוֹתְבִיָּה לְגוֹ טוּרָא דְלִבְרָ, וּלְגוֹ טוּרָא
דְחָרוֹב, וּמְשָׁכְנָא (אֲשִׁיתְצִי) וְאַתְחָרַב.

לְבַתֵּר, נַחַת הֵהוּא יוֹמָא עֵילְאָה, דְּאַסְתַּלֵּק, שָׁאֵל
עַל מְשָׁכְנִיהּ, וְהָא אֶתְחָרַב. עַאֲל וְאַשְׁגַּח
עַל מְאִרֵי דְמְשָׁכְנָא, מְטְרוֹנִיתָא רְחִימָתָא דְנִפְשִׁיהּ,
וְהִיא אֶתְתְּרַכַת וְעֵרַקַת, וְכָל בְּנֵינָה סְתוּרָה. כִּדִּין
שְׂאִרֵי לְמַגְעֵי, גּוּעָא בְּתַר גּוּעָא, כְּנִהֲמוּ דְתְרַנְגוּלָא

וְהִשְׁגִּיחַ בְּבַעֲלַת הַמְּשָׁכָן, הַגְּבִירָה אֶהוּבַת נִפְשׁוֹ - וְהִיא גֵרְשָׁה וּבִרְחָה, וְכָל בְּנֵינָה סְתוּרָה. אָז
הִתְחִיל לְבַכּוֹת, בְּכִיָּה אַחַר בְּכִיָּה, כְּנִהֲמַת הַתְּרַנְגוּל עַל נִקְבָּתוֹ. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (שם) מִקְרָקֵר קָר,

נְהַמַּת הַתְּרַנְגוּל. קֹר - הַרְבוּן
הַשְּׁלִיט.

עַל נוֹקְבִיָּה. הִדָּא הוּא דְכְּתִיב, (סו) מְקַרְקֵר קֹר,
נְהִימוּ בְּתְרַנְגוּלָא. קֹר, רְבוּן שְׁלִיטָא.

וְשׁוּעַ אֶל הָהָר, עָשָׂה שׁוּעָה
וְצוּחַ אֶל הָהָר, שְׁלָשׁ בְּרַחָה
הַגְּבִירָה. עָשָׂה שׁוּעַ, צוּחַ
וְקוּרָא בְּנֵהמָה שֶׁל בְּכִיָּה
אֵיכָה. אֵיכָה אֶהוּבַת נַפְשִׁי,
אֵיכָה יוֹנְתִי שְׁלֵמְתִי, אֵיכָה
יַחֲדָתִי, שֶׁהִתְיַחְדָּה עִמִּי
בִּיחוד. אֵיכָה שְׁהִיִּית נּוֹטְלַת
בְּכָל יוֹם חֲמֵשׁ וְעֶשְׂרִים
אוֹתִיּוֹת הַיַּחְדוּד, וְנִקְרָאת עַל
זֶה כ"ה.

וְשׁוּעַ אֶל הָהָר, (סו) עָבִיד שׁוּעָה וְצוּחַ לְגִבִּי
טוּרָא, דְּעַרְקַת תַּמָּן מְטְרוֹנִיתָא. עָבִיד שׁוּעַ
צוּחַ וְקָרִי בְּנֵהִימוּ דְבְּכִיָּה אֵיכָה. אֵיכָה רְחִימְתָא
דְּנַפְשָׁאִי, אֵיכָה שְׁפַנִּינְתִּי שְׁלִימְתִּי, אֵיכָה יַחֲדָתָא
דִּילִי, דְּאִתְיַחְדָּא עִמִּי בִּיחודָא. אֵיכָה דְהוּיַת נְטִלָא
בְּכָל יוֹמָא, חֲמֵשׁ וְעֶשְׂרִים אַתּוּן דְּיַחְדוּדָא,
וְאִתְקַרִיאת כ"ה עַל דָּא.

אַחֻוּתִי בְּתִי אַמִּי, לְאַן
הֲלַכְתָּ? לְאַן פְּנִית לְלַכְתָּ? אָנוּ
שְׁשׁוּמְעִים בְּכָל יוֹם הַקְּרַקוּר
הַזֶּה שֶׁל רְבוּנְנוּ, לָנוּ רְאוּי
לְבַכּוֹת, לָנוּ רְאוּי לְסַפֵּד, לָנוּ
רְאוּי לְפַתַח אֵיכָה. אֵיכָה יִשְׁבַּה בְּדָד וְגו'.

אַחֻתִי בְּרַתִּי אַמִּי, לְאַן אֶזְלַת, לְאַן פְּנִית לְמִיָּהָד.
אַנְן דְּשַׁמְעִין בְּכָל יוֹמָא קְרַקוּרָא דָּא
דְּרְבוּנְנָא, לָן יַאוֹת לְמַבְכִּי, לָן יַאוֹת לְמַסְפֵּד, לָן
יַאוֹת לְמַפְתַּח אֵיכָה. אֵיכָה יִשְׁבַּה בְּדָד וְגו'.

ספר אור הזהר (עמוד 351)

בְּהַאי גְּוֹנָא אֹרִייתָא, אֵית לָהּ גּוּפָא, וְאֵינּוּן פְּקוּדֵי אֹרִייתָא, דְּאִקְרוּן גּוּפֵי תוֹרָה. הַאי גּוּפָא מְתַלְבְּשָׂא
בְּלְבוּשֵׁין, דְּאֵינּוּן סְפוּרִין דְּהַאי עֲלָמָא. טַפְשִׁין דְּעֲלָמָא, לֹא מְסַתְּבְּלִי אֵלָא בְּהוּא לְבוּשָׂא, דְּאֵיהוּ סְפוּר
דְּאֹרִייתָא, וְלֹא יַדְעִי יַתִּיר, וְלֹא מְסַתְּבְּלִי בְּמָה דְּאֵיהוּ תַּחוּת הוּא לְבוּשָׂא. אֵינּוּן דִּידְעִין יַתִּיר, לֹא
מְסַתְּבְּלוּ בְּלְבוּשָׂא, אֵלָא בְּגוּפָא, דְּאֵיהוּ תַּחוּת הוּא לְבוּשָׂא. חֲכִימִין עֲבָדֵי דְּמַלְכָא עֲלָאָה, אֵינּוּן
דְּקִימוּ בְּטוּרָא דְּסִינֵי, לֹא מְסַתְּבְּלִי אֵלָא בְּנִשְׁמַתָּא, דְּאֵיהִי עֲקָרָא דְּכֵלָא אֹרִייתָא מְמֵשׁ. וְלִזְמָנָא
(וְלְעֲלָמָא) דְּאֵתִי, זְמִינִין לְאַסְתְּבְּלָא בְּנִשְׁמַתָּא דְּנִשְׁמַתָּא דְּאֹרִייתָא.

תָּא חוּזִי, הֲכִי נְמִי לְעִילָא, אֵית לְבוּשָׂא, וְגוּפָא, וְנִשְׁמַתָּא, וְנִשְׁמַתָּא לְנִשְׁמַתָּא. שְׁמִיא וְחִלְיָהוּן. אֵלִין
אֵינּוּן לְבוּשָׂא. וְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל, דָּא גּוּפָא, דְּמַקְבְּלָא לְנִשְׁמַתָּא, דְּאֵיהִי תַּפְאָרַת יִשְׂרָאֵל. וְעַל דָּא אֵיהוּ
גּוּפָא לְנִשְׁמַתָּא. נִשְׁמַתָּא דְּאִמְרוּן דָּא תַּפְאָרַת יִשְׂרָאֵל, דְּאֵיהִי אֹרִייתָא מְמֵשׁ. וְנִשְׁמַתָּא לְנִשְׁמַתָּא, דָּא
אֵיהוּ עֲתִיקָא קְדִישָׂא. וְכֵלָא אַחִיד דָּא בְּדָא.

וּוִי לְאֵינּוּן חִיבִיָּא, דְּאִמְרֵי דְּאֹרִייתָא לָאו אֵיהִי אֵלָא סְפוּרָא בְּעֲלָמָא, וְאֵינּוּן מְסַתְּבְּלִי בְּלְבוּשָׂא דָּא
וְלֹא יַתִּיר. וְכַאֲוִן אֵינּוּן צְדִיקִיָּא, דְּמְסַתְּבְּלִי בְּאֹרִייתָא בְּדָקָא יַאוֹת. חֲמַרָא לֹא יַתִּיב אֵלָא בְּקַנְקֻן. כִּד
אֹרִייתָא לֹא יַתִּיב אֵלָא בְּלְבוּשָׂא דָּא. וְעַל דָּא לֹא בְּעִי לְאַסְתְּבְּלָא, אֵלָא בְּמָה דְּאֵית תַּחוּת לְבוּשָׂא.
וְעַל דָּא כָּל אֵינּוּן מְלִין, וְכָל אֵינּוּן סְפוּרִין, לְבוּשִׁין אֵינּוּן.

(זהר חלק ג' פרשת בהעלתך דף קנ"ב.)
רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, אוֹי לְאוֹתוֹ אָדָם שְׁאוּמֵר, כִּי הַתּוֹרָה בָּאָה לְסַפֵּר סְפוּרִים בְּפִשְׁטוּת וּדְבָרֵי הַדִּיּוֹט [שֶׁל
עֶשׂוֹ וְלָבָן וְכְדוּמָה], כִּי אִם בֵּן, אֶפְלוּ בְּזִמְן הַזֶּה אָנוּ יְכוּלִים לַעֲשׂוֹת תּוֹרָה מְדַבְּרֵי הַדִּיּוֹט, וְעוֹד יוֹתֵר
יָפִים מֵהֶם. וְאִם [הַתּוֹרָה בָּאָה] לְהִרְאוֹת דְּבָרֵי הָעוֹלָם, אֶפְלוּ שְׁלִיטֵי הָעוֹלָם יֵשׁ בִּינֵיהֶם דְּבָרִים מְעֵלִים
יוֹתֵר, אִם בֵּן גִּלְדָּא אַחֲרֵיהֶם וְנַעֲשֶׂה מֵהֶם תּוֹרָה, כְּאוֹתוֹ הָאֶפֶן. אֵלָא שְׁכַל דְּבָרֵי הַתּוֹרָה הֵם דְּבָרִים
עֲלוּנִים וְסוּדוֹת עֲלוּנִים.

מקור המאמר בזהר פרשת ויקהל דף רד ע"ב
שורש הברכה בששת ימי המעשה

ההוא את־פִּשְׁטוֹתָא, פִּד אַתּוֹסָף קְדוּשָׁן וּבְרָכָאן
מְלַעֲיָלָא, עַל הֵהיא נְקוּדָה, אַתְנֵהִיר כִּלְא,
וְאַתְעָבִיד רוּחָא נְהִירָא בְּכָל סְטָרִין, אַתְפִּלַּג לְעֵיָלָא
וְנִהִיר. וְאַתְפִּלַּג לְתַתָּא וְנִהִיר. וְדָא הוּא דְכִתִּיב בֵּינִי
וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל חוֹלְקֵי אַחְסָנָא אִית לָן פְּחָדָא.

חוֹלְקָא דְלְעֵיָלָא, אַתְעַטֵּר בְּהַאי יוֹמָא, מִעֲנוּגָא
עֲלָאָה קְדִישָׁא, וְאַתְהֵי מְזִיּוּא עֲלָאָה
דְעַתִּיקָא דְכָל עַתִּיקוּן. חוֹלְקָא תַתָּאָה, אַתְעַטֵּר
בְּהַאי יוֹמָא, מִעֲנוּגָא דְלְתַתָּא, דְאַתְהֵי בְּהֵי
סְעוּדָתִי. וְעַל דָּא, בְּעֵי לְעֲנָנָא לִיָּה, בְּמִיכְלָא
וּבְמִשְׁתֵּיָא בְּלְבוּשֵׁי יָקָר, וּבְחֻדָּה דְכִלְא.

וְכִד מְתַעַטְרָא הַאי חוֹלְקָא לְתַתָּא, וְאַתְנַטִּיר כְּמָה
דְאַצְטָרִיד, סְלָקָא לְעֵיָלָא, וְאַתְחַבְרָא בְּהַהוּא
חוֹלְקָא אַחְרָא. וְהַאי נְקוּדָה נְטִיל כִּלְא מִעֵיָלָא
וְתַתָּא, וְאַתְכִּילָא מְכָל סְטָרִין. וּבְגִין דְמְתַעַטְרָא
בְּשַׁבַּת, מִעֵיָלָא וּמְתַתָּא, כָּל שְׂאָר יוֹמִין יְהִיב חֵילָא
לְכִלְא, וְאַתִּיְהִיב לִיָּה שׁוֹלְטָנוּ מִעֵיָלָא וּמְתַתָּא.
וּבְרִזִין דְסַפְרָא דְשְׁלֵמָה מְלָכָא, אֲשַׁתְּכַח רְזָא דָּא,
וְאוּקְמוּהָ בּוֹצִינָא קְדִישָׁא, וְכָאָה חוֹלְקֵיהוּן
דְיִשְׂרָאֵל.

אוֹתָהּ הַהִתְפַּשְׁטוֹת,
כְּשֶׁנּוֹסְפוֹת קְדוּשׁוֹת וּבְרָכוֹת
מְלַמְעֵלָה עַל אוֹתָהּ נְקוּדָה,
הַכֹּל נְאוּר, וְנַעֲשִׂית רוּחַ
מְאִירָה בְּכָל הַצְּדָדִים,
מִתְחַלֵּק לְמַעְלָה וּמְאִיר,
וְנִחְלַק לְמַטָּה וּמְאִיר. וְזֵהוּ
שְׁכֵתוֹב בֵּינִי וּבֵין בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל, חֵלֵק יִרְשָׁה יֵשׁ לָנוּ
כְּאַחַד.

הַחֵלֵק שֶׁלְמַעְלָה מְתַעַטֵּר
בַּיּוֹם הַזֶּה מִהֶעֱנַג הַעֲלִיּוֹן
הַקְּדוּשׁ, וְנִהְיֶה מִהַזִּיו הַעֲלִיּוֹן
שֶׁל עַתִּיק כָּל הַעַתִּיקִים.
הַחֵלֵק הַתַּחְתּוֹן מְתַעַטֵּר בַּיּוֹם
הַזֶּה מִהֶעֱנַג שֶׁלְמַטָּה שְׁנֵהְיֶה
בְּסְעוּדוֹת הַלְלוּ, וְעַל כֵּן
צָרִיךְ לְעֲנֹגוֹ בְּמֵאֲכָל
וּבְמִשְׁתֵּה, בְּלְבוּשֵׁי כְבוֹד
וּבְשִׂמְחַת הַכֹּל.

וּכְשֶׁמְתַעַטֵּר הַחֵלֵק הַזֶּה
לְמַטָּה וְנִשְׁמֵר כְּמוֹ שְׁצָרִיךְ,
עוֹלָה לְמַעְלָה, וּמְתַחֲבֵר
בְּאוֹתוֹ חֵלֵק אַחֵר. וְהַנְּקוּדָה
הַזֹּאת נוֹטֶלֶת הַכֹּל מִמַּעְלָה
וּמִמַּטָּה, וְנִכְלָלֶת מְכָל
הַצְּדָדִים. וּמִשׁוּם שֶׁמְתַעַטֵּרֶת
בְּשַׁבַּת מִמַּעְלָה וּמִמַּטָּה, כָּל

שְׂאָר הַיָּמִים נוֹתְנִים כַּח לְכָל, וְנוֹתְנִים לָהּ שְׁלֵטוֹן מִמַּעְלָה וּמִמַּטָּה. וּבְסוּדוֹת סַפְרוּ שֶׁל שְׁלֵמָה
הַמֶּלֶךְ נִמְצָא הַסּוּד הַזֶּה, וּבְאֵר אוֹתוֹ הַמְּנוּרָה הַקְּדוּשָׁה. אֲשֶׁרִי חֵלְקָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל.

מקור המאמר בזהר פרשת יתרו דף פח ע"ב

בְּיוֹם הַשַּׁבָּת, בַּסְּעוּדָה הַשְּׂנִיָּה כָּתוּב אֲזַ תִּתְעַנֵּג עַל ה'. עַל ה' וְדַאי. שְׁאוּתָה שְׁעָה נִגְלָה הָעֲתִיק הַקָּדוֹשׁ, וְכָל הָעוֹלָמוֹת בְּשִׂמְחָה, וְהַשְּׁלֵמוֹת וְהַחֲדוּהָ שֶׁל הָעֲתִיק אָנוּ עוֹשִׂים, וְזוּהִי סְעוּדָתוֹ וְדַאי.

בַּסְּעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית שֶׁל שַׁבַּת כָּתוּב וְהֶאֱכִלְתִּיךָ נַחֲלַת יַעֲקֹב אָבִיךָ. זוּהִי הַסְּעוּדָה שֶׁל זַעִיר אֲנִפִּין שֶׁהוּא בְּשִׁלְמוֹת. וְכָל שֵׁשֶׁת הַיָּמִים מֵאוֹתָהּ שְׁלֵמוֹת מִתְּבָרְכִים. וְצָרִיךְ אָדָם לִשְׂמַח בַּסְּעוּדָתוֹ וְלִהְיוֹת הַסְּעוּדוֹת הַלְלוּ, שֶׁהֵן סְעוּדוֹת הָאֱמוּנָה הַשְּׁלֵמָה שֶׁל זֶרַע קָדוֹשׁ שֶׁל יִשְׂרָאֵל, שֶׁהָאֱמוּנָה הָעֲלִיּוֹנָה הִיא שְׁלֵהֶם וְלֹא שֶׁל עַמִּים עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת כּוֹכָבִים וּמְזוֹלוֹת. וּמְשׁוּם כֵּן אָמַר, (שְׁמוֹת ל"א) **בְּנֵי וּבִין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.**

בֹּא וּרְאֵה, בַּסְּעוּדוֹת הַלְלוּ נוֹדְעִים יִשְׂרָאֵל שֶׁהֵם בְּנֵי הַמֶּלֶךְ וְשֶׁהֵם מֵהִיכַל הַמֶּלֶךְ וְשֶׁהֵם בְּנֵי הָאֱמוּנָה, וּמִי שֶׁפּוֹגֵם סְעוּדָה אַחַת מֵהֶם, מֵרְאֵה פָּגָם לְמַעַלָּה, וּמֵרְאֵה אֶת עֲצָמוֹ שֶׁאֵינּוּ מִבְּנֵי הַמֶּלֶךְ הָעֲלִיּוֹן, שֶׁאֵינּוּ מִבְּנֵי

בְּיוֹמָא דְשַׁבְּתָא, בַּסְּעוּדָתָא תְּנִינָא, כְּתִיב (ישעיה נח) **אֲזַ תִּתְעַנֵּג עַל יי'. עַל יי' וְדַאי.** דְּהֵהִיא שְׁעָתָא אֲתַגְלִיא עֲתִיקָא קַדִּישָׁא, וְכִלְהוּ עֲלָמִין בְּחֲדוּוֹתָא, וְשְׁלִימוּ וְחֲדוּוֹתָא דְעֲתִיקָא עֲבָדִינוּ, וּסְעוּדָתָא דִּילִיָּה הוּא וְדַאי.

בַּסְּעוּדָתָא תְּלִיתָאָה דְשַׁבְּתָא, כְּתִיב וְהֶאֱכִלְתִּיךָ נַחֲלַת יַעֲקֹב אָבִיךָ. דָּא הִיא סְעוּדָתָא דְזַעִיר אֲפִין, דְּהֵוִי בְּשְׁלִימוֹתָא. וְכִלְהוּ שִׁיתָא יוֹמִין, מִהֵהוּא שְׁלִימוּ מִתְּבָרְכִין. וּבְעֵי בַר נֶשׁ לְמַחְדֵי בַּסְּעוּדָתִיָּה, וְלֹא שְׁלֵמָא אֵלִין סְעוּדָתִי, דְּאֵינּוֹן סְעוּדָתִי מִהֵימְנוּתָא שְׁלִימָתָא, דְּזֶרַעַא קַדִּישָׁא דְיִשְׂרָאֵל, דִּי מִהֵימְנוּתָא עֲלָאָה, דְּהֵא דִּילְהוֹן הִיא, וְלֹא דְעַמִּין עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת כּוֹכָבִים וּמְזוֹלוֹת. וּבְגִינֵי כֵּן אָמַר, (שְׁמוֹת ל"א) **בְּנֵי וּבִין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.**

תָּא חַזִּי, בַּסְּעוּדָתִי אֵלִין, אֲשֶׁתְּמוֹדְעוֹן יִשְׂרָאֵל, דְּאֵינּוֹן בְּנֵי מַלְכָּא. דְּאֵינּוֹן מִהֵיכַלָּא דְּמַלְכָּא, דְּאֵינּוֹן בְּנֵי מִהֵימְנוּתָא, וּמֵאֵן דְּפָגִים חֵד סְעוּדָתָא מִנֵּיהּ, אַחֲזִי פְּגִימוֹתָא לְעֵילָא,

וְשֶׁהֵם מֵהִיכַל הַמֶּלֶךְ וְשֶׁהֵם בְּנֵי הָאֱמוּנָה, וּמִי שֶׁפּוֹגֵם סְעוּדָה אַחַת מֵהֶם, מֵרְאֵה אֶת עֲצָמוֹ שֶׁאֵינּוּ מִבְּנֵי הַמֶּלֶךְ הָעֲלִיּוֹן, שֶׁאֵינּוּ מִבְּנֵי

היכל המלך, ושאינו מזרע קדוש של ישראל, ונותנים עליו חמר של שלשה דברים - דין הגיהנם וכו'.

ובא ראה, בכל שאר הזמנים והחגים צריך אדם לשמח ולשמח את העניים, ואם הוא שמח לבדו ולא נותן לעניים - ענשו רב, שהרי לבדו שמח, ולא נותן שמחה לאחר. עליו כתוב (מלאכי ב) וזריתי פֶּרֶשׁ עַל פְּנֵיכֶם פֶּרֶשׁ חֲגִיכֶם. ואם הוא שמח בשבת, אף על גב שלא נותן לאחר - לא נותנים עליו ענש כבשאר הזמנים והחגים, שכתוב פֶּרֶשׁ חֲגִיכֶם. אֵמַר פֶּרֶשׁ חֲגִיכֶם, וְלֹא פֶּרֶשׁ שַׁבְּתֵכֶם. וְכָתוּב (ישעיה א) חֲדָשֵׁיכֶם וּמוֹעֲדֵיכֶם שָׁנְאָה נַפְשִׁי. וְאֵלֹו שַׁבַּת לֹא אָמַר.

ומשום כך כתוב ביני ובין בני ישראל. ומשום שכל האמונה נמצאת בשבת, נותנים לאדם נשמה אחרת, נשמה עליונה, נשמה שכל השלמות בה, כדגמת העולם

הבא. ומשום כך נקראת שבת. מה זה שבת? שם של הקדוש ברוך הוא, שם שהוא שלם מכל צדדיו.

ואחזי גרמיה דלאו מבני מלכא עלאה הוא, דלאו מבני היכלא דמלכא הוא דלאו מזרעא קדישא דישראל הוא. ויהבין עליה חומרא דתלת מלין, דינא דגיהנם וגו'.

ותא חזי, בכלהו שאר זמנין וחגיגין, בעי בר נש לחדי, ולמחדי למסכני. ואי הוא חדי בלחודוי, ולא יהיב למסכני, עונשיה סגן, דהא בלחודוי חדי, ולא יהיב חדו לאחרא. עליה פתיב, (מלאכי ב) וזריתי פֶּרֶשׁ עַל פְּנֵיכֶם פֶּרֶשׁ חֲגִיכֶם. ואי איהו בשבתא חדי, אף על גב דלא יהיב לאחרא, לא יהבין עליה עונשא, כשאר זמנין וחגיגין, דכתיב פֶּרֶשׁ חֲגִיכֶם. פֶּרֶשׁ חֲגִיכֶם קאמר, ולא פֶּרֶשׁ שַׁבְּתֵכֶם. וְכָתוּב (ישעיה א) חֲדָשֵׁיכֶם וּמוֹעֲדֵיכֶם שָׁנְאָה נַפְשִׁי. וְאֵלֹו שַׁבַּת לֹא קאמר.

ובגיני כך פתיב, ביני ובין בני ישראל. ומשום דכל מהימנותא אשתכח בשבתא, יהבין ליה לבר נש נשמתא אחרא, נשמתא עלאה, נשמתא דכל שלימו בה, כדונמא דעלמא דאתי. ובגיני כך אקרי שבת. מהו שבת. שמתא דקודשא ברוך הוא. שמתא דאיהו שלים מכל סטרוי.

אמר רבי יוסי, ודאי כף הוא. אוי לאדם שלא משלים את שמחה המלך הקדוש. ומהי שמחתו? אלו שלש הסעודות של האמונה, סעודות שאברהם יצחק ויעקב כלולים בהם, וכלם שמחה על שמחה, אמונה שלמה מכל צדדיו.

שנינו, ביום הזה מתעטרים האבות, וכל הבנים יונקים, מה שאין פן בכל שאר החגים והזמנים. ביום הזה רשעי הגיהנם נחים. ביום הזה כל הדינים נכפים ולא מתעוררים בעולם. ביום הזה התורה מתעטרת בעטרות שלמות.

אמר רבי יוסי, ודאי כף הוא. ווי ליה לבר נש, דלא אשלים חדוותא דמלכא קדישא. ומאן חדוותא דיליה. אלין תלת סעודתי מהימנותא. סעודתי דאברהם יצחק ויעקב כלילן בהו. וכלהו חדו על חדו מהימנותא שלימותא, מכל סטרוי.

תאנא, בהדין יומא מתעטרן אבהו, וכל בניו ינקין, מה דלאו הכי בכל שאר חגין וזמנין. בהדין יומא, חייביא דגיהנם גייחין. בהדין יומא, כל דינין אתכפייין, ולא מתערין בעלמא. בהדין יומא אורייתא מתעטרא בעטרין שלימין. ביום הזה התורה מתעטרת בעטרות שלמות.

ספר אור הזוהר (עמוד 352)

ד) באור הזוהר הנזכר לעיל מפרוש "הסלם"

התורה... בין שירדה לעולם הזה, אם לא היתה מתלבשת באלו הלבושים שבעולם הזה [שהם הספורים ודברי הדיוט], לא היה יכול העולם לסבל. ועל פן ספור הזה שבתורה היא לבושה של התורה. מי שחושב שאותו הלבוש הוא תורה ממש ואין בו דבר אחר, תפח רוחו ולא יהיה לו חלק לעולם הבא. משום זה אמר דוד, גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך, [דהינו להביט] מה שמתחת ללבושה של התורה.

בא וראה, יש לבוש הנראה לכל, ואלו הטפשים כשרואים אדם לבוש יפה, שנראה להם הדור בלבשו, אין מסתכלים יותר, [ודנים אותו על פי לבושו ההדור], וחושבים את הלבוש כגוף [האדם], וחושבים גוף [האדם כמו] נשמתו. כעין זה היא התורה, יש לה גוף, והוא מצוות התורה הנקראות גופי תורה. גוף הזה מתלבש בלבושים שהם ספורים של עולם הזה, הטפשים שבעולם אינם מסתכלים אלא בלבוש שהוא ספור התורה, ואינם יודעים יותר, ואינם מסתכלים במה שיש תחת לבוש ההוא. אלו שיודעים יותר אינם מסתכלים בלבוש אלא בגוף שהוא תחת הלבוש ההוא. החכמים, עבדי המלך העליון, אותם שעמדו בהר סיני, אינם מסתכלים אלא בנשמה [שבתורה], שהוא עקר הכל, תורה ממש. ולעתיד לבוא עתידים להסתכל בנשמה של נשמה שבתורה.

בא וראה, אף כף הוא למעלה, שיש לבוש, גוף, נשמה, ונשמה לנשמה. השמים וצבאם אלו הם לבוש, וכנסת ישראל [שהיא המלכות] היא גוף המקבל הנשמה, שהיא תפארת ישראל, [דהינו ועיר אנפיו], ועל פן המלכות היא גלוף לנשמה, [כי ועיר אנפין מתלבש בה כמו נשמה בגוף]. הנשמה שאמרנו שזו תפארת ישראל הוא התורה ממש, [דהינו נשמת התורה הנזכר לעיל בדבור הסמוך, שבה מסתכלים החכמים], ונשמה לנשמה זה הוא עתיקא קדישא, [שבו יסתכלו לעתיד לבוא, כנזכר לעיל בסמוך], והכל אחוז זה בזה, [שעתיקא קדישא מתלבש בוועיר אנפיו, וועיר אנפיו מתלבש במלכות, ומלכות בעולמות בריא"ה יציר"ה עשי"ה וכל צבאם]. אוי לאו הרשעים האומרים שהתורה אינה יותר מספור בלבד, והם מסתכלים בלבוש ולא יותר. אשריהם הצדיקים המסתכלים בתורה כראוי.

(פרוש ה"סלם" לזוהר שם)